

DETEKTIV KJELSSON

Modrá růže

Daniel Janů

Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON

Modrá růže

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

DETEKTIV KJELSSON

Modrá růže

Copyright © Daniel Janů, 2022

Cover © Daniel Janů, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-210-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-211-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-212-3 (PDF)

Obsah

1. Kodaň, kriminální oddělení, 18. října 2016, 09:01
2. Kodaň, policejní ředitelství, 12:14
3. Kodaň, 19. října 2016, 09:12
4. Kodaň, Ceresvej 23, 19. října 2016, 13:14
5. Kodaň, policejní oddělení, 20. října 2016, 08:14
6. Kodaň, Johan Kellers Vej 14, 11:57
7. Kodaň, policejní oddělení, 15:57
8. Rollin´Rock Bar, Flegmage, 20:12
9. Kodaň, policejní oddělení, 21. října 2016, 09:23
10. Ostrov Lolland, Rødby, 23. října 2016, 17:23
11. Kodaň, policejní oddělení, 24. října 2016, 09:03
12. Kodaň, Marmorvej, Tarne Industry, 24. října 2016, 09:33
13. Kodaň, policejní oddělení, 26. října 2016, 09:55
14. Kodaň, Tarne Industry, Marmorvej, 27. října 2016, 08:45
15. Kodaň, policejní oddělení, 28. října 2016, 08:45
16. Kodaň, Skipbroen, 15:44
17. Kodaň, policejní oddělení, 17:57
18. Kodaň, policejní oddělení, 31. října 2016, 08:45
19. Vejle, policejní oddělení, 8. listopadu 2016, 15:45
20. Indonésie, Jakarta, banka AD 10. listopadu 2016, 10:41
21. Vejle, policejní oddělení, 11. listopadu 2016, 15:02

Epilog

1. Kodaň, kriminální oddělení, 18. října 2016, 09:01

Štíhlá černoobláska vstoupila do místnosti plné chlapů. Pochopitelně si získala pozornost. To se jejich velícímu majoru Pedersenovi samozřejmě nelíbilo.

„Stále k vám mluvím, pánové!“ ohradí se a na ženu v přiléhavém kostýmku mávne rukou. „Když už jste přerušila moji řeč, pojdte ke mně. Představím vás.“

Muži na ní zírají jako na poklad. A to z pochopitelných důvodů. Je totiž první ženou v týmu majora Pedersena.

„Tohle bude vaše nová kolegyně seržantka Romstromová,“ představuje ji všem v místnosti.

„Dobrý den!“ seržantka pozdraví.

Někteří ji odpoví. Jiní jen pokynou hlavou, hlavně ti starší, kteří si myslí, že ženská u policie nemá, co dělat. To vyčetla z jejich pohledů.

„Posaďte se!“

„Děkuji,“ černoobláska přikývne a posadí se na první volnou židli.

„Takže teď, když jsme přivítali naši novou kolegyni, posuneme se dál,“ spustí znovu Pedersen a ukáže na velkou nástěnku, kde jsou

rozmístěné fotky z místa činu. „Před dvěma dny byla v bytě na Johan Kellers Vej 14 nalezena mrtvá Tiffany Barunsová. Devatenáct let. Při ohledání místa činu, jsme nenalezli žádné známky zápasu. Předpokládá se, že vrah dívku znal. Podle naší patoložky doktorky Molsenové si vražednou zbraň odnesl. Jedná se o velký nůž. Podle řezu, který vrah vedl podél celého jejího krku. Vykrvácela,“ ukazuje Pedersen ukazovátkem na stěnu.

„Bydlela v bytě sama?“ ptá se Romstromová.

Všichni se za ní otáčejí. *Ted' mluví major. Je tu nová a bude mít přihloupulé otázky? Chce se snad majorovi zalíbit?*

„Podle správce domu Matta Blousena oběť užívala byt ještě s Ellou Graddenovou. Ta se zatím v bytě neukázala,“ odvětí Pedersen.

Otáčí se zpátky ke stěně.

„Doktorka Molsenová ve své zprávě zmínila pravděpodobné užití psychotropních látek,“ pokračuje Pedersen. „Výsledky z laboratoře jsme dostali dnes ráno. Potvrdily její předpoklad. Domníváme se, že vrah dívku omámil a pak jí podřízl krk. Sexuální násilí na oběti nebylo prokázáno.“

„Musíme najít Ellu Graddenovou. Možná vraha znala,“ ozve se hlas sympatického třicátníka. „Vysvětluje to proč, se ještě neukázala v bytě.“

„Souhlasím,“ přikývne major „Najděte ji!“

Po chvíli ticha vybědne major ostatní policisty k rozchodu. Porada je u konce.

Seržantka Romstromová se postaví a poté, co všichni odejdou, vyrazí za majorem Pedersenem.

„Taková porada se koná každý den?“

„Ne. Jen v pondělí,“ odvětlí a pobídne jí rukou ke dveřím.
„Pojďte se mnou, ukážu vám, kde bude vaše místo.“

Moje místo, to zní super, prolétne jí hlavou. Vždycky jsem si přála mít svůj stůl.

„A nebojte se jich,“ promluví major.

„Chlapů?“

„Jsou to dravci a někteří si myslí, že ženské do uniform nepatří.“

„Všimla jsem si.“

„Náš tým vyšetřovatelů je v pohodě. Ženu mezi sebou uvítají.“

„Kolik nás je?“

„Jste čtyři.“

Hm!

Major Pedersen přivádí nového člena týmu do prostorné kanceláře.

„Zde sedí seržant Kohl,“ ukazuje major. „Přijde později.“

Místo bylo prázdné.

„Tohle je seržant Fredrikssen,“ představuje jí mladého policistu v pruhované košili.

„Romstromová!“ představuje se aktivně.

„Fredrikssen.“

„A tady je seržant Brunew.“

Muž v tričku s velkými hodinkami na pravé ruce se představuje. *Ten je nejméně o pět let starší než Fredrikssen, pomyslí si Romstromová. A podle hodinek i zbraně na opačné straně je levák.*

„Těší mě,“ promluví muž.

„Mně také!“

Vřelý úsměv seržantku potěšil. Sama mezi muži. Nechce být šelma, ale ani hloupá ženská, kterou nechávají na konci řady.

„A tady je vaše místo, seržantko!“ ukazuje Pedersen stůl s počítačem a nějakými psacími potřebami. „Kdybyste něco potřebovala a kolegové by vám nebyli schopni poradit, sedím tamhle!“

Jeho ruka vystřelila směrem k prosklené kanceláři. Pozvedl obočí a ponechal ji u jejího stolu.

„Vítejte u kriminálky,“ pronese Fredrikssen.

Aktivně se snaží zapojit do rozhovoru se sympatickou kolegyní. Brunew se posadí ke svému stolu a nechává mladšího kolegu tokat s mladou černovláskou. *Nemyslím si, že si s tebou vyjde*, pomyslí si vzápětí.

„Můžeme si tykat?“ ptá se jí, a hned na to ji prozrazuje své jméno. „Jsem Lucas.“

„Saffi.“

„Moc hezké jméno,“ vyhrkne seržant Fredrikssen.

Seržantka to nekomentuje a posadí se ke svému stolu. Lucas jí nechává být.

„O co jsem přišel?!“ zaburácí mužský hlas u dveří.

Robustní chlapík s armádním sestřihem na hlavě prochází kolem stolu nového člena týmu vyšetřovatelů kodaňské kriminálky, drobné černovlásky.

„Jste ta nová?!“ zastaví se a pohledem si jí změří.

„Ano,“ kývne.

„Mathias Kohl!“ představí se, ale nečeká.

Pokračuje rovnou za majorem Pedersenem.

„To byl Mathias. Náš bouchač!“ podotkne Lucas na adresu nejmohutnějšího člena týmu.

„Všimla jsem si,“ špitne Romstromová.

Seržant Brunew mlčí.

Ω

Prosklená kancelář majora Pedersena přivítala seržanta Kohla, který právě dorazil.

„Čí to byl nápad?“ diví se Kohl.

„Přišlo to shora,“ odvětí major.

Hm!

„Třeba bude dělat dobré kafe,“ podotkne seržant a posadí se ke stolu.

„Ani si neseďte!“ zastaví ho major. „Pojedete se podívat do bytu na Johan Kellers Vej.“

„Fajn,“ přikývne Kohl.

„A vezměte sebou tu novou.“

„Cože? Hned první den?“

„Třeba si to rozmyslí a dá si žádost o přeložení na dopravku.“

Seržant přikývne a opouští kancelář svého nadřízeného. Zastaví se u Brunewa a nové policistky seržantky Romstromové.

„Jedeme na místo činu,“ pronese Kohl. „Vy jedete se mnou,“ ukazuje na seržantku. „A ty také,“ ohlédne se na Lucase.

Mladý policista s úsměvem na tváři přikývne.

„A já?“ ptá se Brunew.

„Zkus zjistit více o té mrtvé, škola, práce, rodiče...“ odvětí Kohl a míří ke dveřím.

Seržantka Romstromová se otáčí za robustním policistou „*Bouchačem Mathiasem*“ a vyráží za ním.

Trojice policistů nastupuje do vozu a odjíždí na předem určené místo. Zaparkují hned vedle domu. Vstupují do otevřených dveří, kde se seržant Kohl střetává se sympatickou blondýnou.

„Promiňte,“ seržant se omluví a snaží se ustoupit stranou.

Blondýna se usmála a pokračovala k červenému vozu značky Fiat Punto. Bez jediného pohledu na trojici před domem, ze kterého právě vyšla, nastoupila do vozu a odjela. *Určitě to byli poldové,* pomyslela si. Červený Fiat mizí v následující ulici.

„Mohli jsme se zeptat, jestli znala Tiffany Barunsovou,“ ozve se Romstromová.

Kohl mávne rukou. Zakroučí hlavou a vstupuje do domu. Seržant Fredrikssen jej následuje. Jen Romstromová se dívá do dálky, kam zmizel vůz neznámé blondýnky.

Ω

Byt Tiffany Barunsové

Seržant Kohl podlézá policejní pásku a pokračuje do úzké chodby. Během pár vteřin se ocitá na místě činu. Důkladně se rozhlíží do všech stran.

„Co hledáme?“ ptá se Lucas.

„Zvláštní, že tu jsou jen fotky oběti,“ pronese Kohl, aniž by reagoval na otázku mladého seržanta.

„Možná byla Ella Graddenová jen nájemnice,“ pokračuje Lucas.

„Byt 2+1. Tady se nabízí spíše skutečnost, že spolu chodily.“

„Možná.“

„Prohlídni ložnici. Já projdu obývací.“

„Proč jsme neoslovili tu blondýnu, která nás míjela a měla docela naspěch?“ vstupuje do toho Romstromová.

Poručík Kohl se otočil.

„Vážně vás zajímá nějaká cizí ženská?“

„Ano, zajímá.“

„Tenhle dům má 8, možná 10 bytů...“

„...deset!“ upřesní Romstromová.

„Fajn.“

Zakroučí Kohl hlavou.

„Nájemnice jiného bytu,“ pokračuje Kohl.

„Mohla znát oběť i Ellu Graddenovou.“

„Ano, to mohla,“ souhlasně přikývne Kohl. „A co s tím?!“

„Mohli jsme ji položit pár otázek.“

„Seržantko, my musíme najít Ellu Graddenovou. Určitě zná lidi, se kterými se Tiffany Barunsová stýkala.“

Hm!

„Co když to byla Ella Graddenová?“

„A vy víte, jak vypadá?“

„Ne.“

„No, tak to neřešte a jděte se podívat do koupelny, jestli nenajdete něco podezřelého...“

„...vy jste to tu neprohledali ve chvíli, kdy byla mrtvá nalezena?“ diví se Romstromová.

„Jsme tu teď!“

„No, víte...“

„...seržantko! Začínáte být velmi dotěrná!“ zavrčí Kohl.

Už dvakrát mi řekl, seržantko. Zřejmě je naštvaný, pomyslí si Romstromová a bez dalšího komentáře odchází do koupelny. Prohledá jí, ale nic zvláštního neobjeví. Vrací se do největší místnosti bytu.

„Nic, co by stálo za řeč. Žádné prášky. Hygienické potřeby pečivě rozdělené,“ promluví Romstromová.

Seržant Kohl se nadechuje. Rád by něco k tomu řekl, ale je přerušen telefonem.

„Kohl!“

„Pedersen.“

„Veliteli?“ řekne schválně nahlas, aby si mladí seržanti uvědomili vážnost telefonátu.

„Na Enghavevej došlo ke střelbě. Chci vás tam mít!“

„Jsme na Johan Kellers Vej v bytě oběti...“

„...nechte tam Fredrikssena s tou novou. Pak se pro ně vrátíte!“

„Rozkaz!“

Bouchač Kohl ukončil hovor a uložil telefon do kapsy.

„Pořádně se tady porozhlédněte. Já musím k jinému případu. Vrátím se pro vás.“

„Dobře,“ souhlasně přikývne Lucas.

Kohl odchází z bytu. Lucas se zubí a snaží se udělat na mladou seržantku dojem.

„Slyšel jsem, že žena s prvním sexem vyčkává,“ pronese s nadějí, že se mladá seržantka chytne.

Nic.

„Prý si mezi milenci vybírají,“ zkouší to znovu.

Romstromová se zarazí a pohlédne k němu.

„Chceš mě snad pozvat na rande?!“

Oh!

„Vlastně, já...“

Takovou reakci zřejmě nečekal. Nebo ano?

„Nebo chceš sex?“

„No, já...ne!“ brání se a snaží se z této situace vycouvat.

Romstromová se však nevzdává a znovu na něho útočí.

„Když muž nechce sex, je to divné. Nemyslíš?“ ptá se ho s úsměvem na tváři.

Jsi v úzkých vid’? A teď nevíš, jak z toho ven, pomyslí si seržantka.

„Asi...omlouvám se...chtěl jsem být vtipnej,“ vysvětluje Lucas.

„Nebyls.“

2:0 pro Romstromovou.

„Podívám se na balkon, jestli oběť třeba nekouřila,“ navrhuje a odchází.

Romstromová stojí uprostřed obývacího pokoje a pozorně se rozhlíží. Lucas už to neřeší. Naběhl si a ona ho setřela. Být to starší zkušenější polda, asi by to neměla tak jednoduché. Policejní akademie však disponuje skvělými přednáškami o psychologii. A Saffi Romstromová se o psychologii zajímala nejvíc. Profil každého

člověka i pachatele se odvíjí převážně od psychologického posudku. Už několikrát se pokusila využít znalostí psychologie s otravnými a neodbytnými jedinci. Anebo rádoby vtipálky jako Lucas.

Ω

Enghavevej, 11:17

Seržant dorazil na místo střelby. Dva policejní vozy zatarasily oba jízdní pruhy. Strážníci poznali jeho vůz a nechali ho projet.

„Máme nějaké svědky? Viděl to někdo?“ ptá se dvou strážníků stojících u červeného vozu.

Spolu s nimi tam stojí civilista.

„A vy jste kdo?“

„Viděl jsem to, ale nestačil jsem zasáhnout,“ odvětí muž v černém saku.

„To po vás nikdo nechtěl, že jo?!“ odbude ho arogantně Kohl.

„Seržante?!“ ozve se jeden ze strážníků.

„Kdo je oběť?“ ptá se Kohl, aniž by reagoval na hlas druhého strážníka.

Muž stojící vedle nich lehce zakroučí hlavou. *Co je tohle za arogantního chlapa,* pomyslí si vzápětí.

„Žena. Docela mladá,“ odvětí druhý ze strážníků.

„To vidím!“ zavrčí Kohl.

Tak proč se mě ptáš? Nevím, na co si tady hraješ, pomyslel si strážník. Seržant Kohl se otevřenými dveřmi naklonil k mrtvé a

opatrně si jí prohlížel. Poté si všiml kabelky na sedadle spolujezdce. Sáhł dovnitř. Našel doklady a zjistil jméno oběti. *Sakra! To bude keců, až se to dozví ta nová,* pomyslel si seržant.

„Neměl byste mít rukavice?!“ ptá se muž v saku, který se přiblížil k vozu.

Kohl se na něho zlověstně podívá. Ušklíbne se a vyprskne. „Co jste zač?“

„Kapitán Kjelsson,“ odvětí muž v saku a ukazuje mu služební průkaz.“

„Co?!“ diví se Kohl.

Pohledem proklíná strážníka, který stojí vedle něho. *Proč mě nikdo neinformoval?*

„Odkud jste?“ ptá se seržant a snaží se být milý.

„Vejde.“

„Co vás přivedlo do Kodaně?“

„Jedu na policejní ředitelství. Byl jsem pozván na pohřeb plukovníka Harfelssona.“

„Omlouvám se za ten tón, před chvíli, ale...“

„...už to neřešte, seržante!“ zastaví ho. „Pojďme se raději věnovat té vraždě!“ pobídne ho rukou.

Kohl přikývne.

„Střelec odjel v bílém Fordu. Zřejmě oběť znal. Když jsem přijížděl, viděl jsem muže s plnovousem. Nasedl do vozu a odjel.“

„Je to odstavný pruh,“ podotkne Kohl. „Jako by zde na toho muže čekala.“ „Zřejmě máte pravdu, kapitáne. Oběť svého vraha znala.“

Kjelsson přikývl.

„Budeme potřebovat, abyste jel s námi na oddělení. Sepíšeme výpověď a pak budete zase moci odjet,“ pronese Kohl.

„Samozřejmě. Víím, kde to je. Použiji svůj vůz.“

„Ovšem,“ kývne seržant a sáhne do kapsy pro telefon.

Oznamuje veliteli, co se stalo na Enghavevej. Hned na to povolal forenzní tým v čele s doktorkou Molsenovou.

Ω

Policejní oddělení, o půl hodiny později

Kapitán Kjelsson sedí u stolu se seržantem Kohlem, který s ním sepisuje výpověď.

„Jaký je to pocit, kapitáne, když jsem to já, kdo s vámi sepisuje výpověď, a ne vy?!“ zubí se vazoun.

„Vůbec žádný. Děláte svou práci,“ odvětí s úsměvem na tváři.

Zoláštní chlap. Nevím, co si o něm mám myslet, uvažuje Kohl a sleduje Kjelssona, jak si pozorně čte sepsanou výpověď.

„Myslíte, že jsem tam napsal něco jiného?“

„Důvěřuj, ale prověřuj,“ podotkne Kjelsson.

„Ovšem,“ přikývne Kohl.

Kjelsson podepisuje svou výpověď a za doprovodu jednoho ze strážníků odchází ven z budovy. Na chodbě se mívá se seržantem Lucasem a seržantkou Romstromovou. Pohledem o sebe nezavadí. Kjelsson se dívá na druhou stranu a mladá policistka se snaží uhasit v sobě vztek, protože Kohl je v bytě na Johan Kellers Vej nechal.

Nebýt seržantky, která zavolala na dispečink, zřejmě by tam byli ještě teď.

Kohl seděl za stolem. Ve chvíli, kdy se objevila Romstromová, došlo mu, že na ně zapomněl. Nechtěl však vypadat, jako idiot, tak se to pokusil zahrát do autu.

„Říkal jsem strážníkovi, aby pro vás poslal vůz!“

„Blbost!“

Lucas se na ní podíval, jako by jí chtěl naznačit, aby krotila své emoce.

„Jsem klidná! Teď! Už jsem klidná!“ odsekne a sedne se ke svému stolu.

Kohl se usmál. Poté se natáhl po hrnku černé kávy a už si těch dvou mladých seržantů nevšímal. Kdyby byl v místnosti ještě někdo, asi by zakročil. Přesto se mu její reakce líbila. *Nenechala si to líbit. To se o Lucasovi nedá říct. On se neodváží. Má strach mi něco říct. Raději bude mlčet, myslí si Kohl. Zdá se, že Romstromová zapadne.*

2. Kodaň, policejní ředitelství,

12:14

Kapitán Kjellsson dorazil před budovu policejního ředitelství. Pohřeb plukovníka Harfelssona se koná v 13:00 místního času. *Přijel jsem včas*, pomyslí si Kjellsson.

„Pojedete se mnou,“ ozve se hlas vysokého muže v civilu, stojí mezi několika uniformovanými policisty.

„Jsem tu svým vozem.“

„Dneska pojedete se mnou. Pro svůj vůz se můžete stavit zítra.“

Kjellsson přikývne a vykročí směrem k náměstku Slogardovi.

„Jaká byla cesta?“ ptá se náměstek.

„Vcelku dobrá,“ odvětí Kjellsson.

Slogard se podívá na hodinky. „Zácpa?!“

„Cestou sem,“ pronese kapitán „stál jsem v koloně, když nějaký muž zastřelil řidičku červeného vozu.“

„Opravdu?“

Kjellsson jen přikývne.

„Viděl jste pachatele?“

„Do obličeje jsem mu neviděl, měl kapuci.“

„Chcete být u toho případu?“

„Ne, ať si to vyřeší kodaňská kriminálka sama.“

Náměstek se na něho podívá s jemným úšklebkem, jako by mu nevěřil, že se o to nebude zajímat. Vzápětí mu ukazuje vůz, kterým odjedou na hřbitov.

„Promluvíme si o tom později,“ navrhuje a vyčkává, až kapitán Kjelsson nastoupí dovnitř luxusního stříbrného Volva S90.

Ω

Pohřeb skončil. Všichni pozvaní se přesunuli do restaurace Grand, kde se konal smuteční oběd. Lidé hovoří o mrtvém a jeho práci. Seznamují se a navazují nové kontakty. Vzhledem k tomu, že Kjelsson celou dobu tráví po boku náměstka Slogarda, seznamuje se s několika vlivnými lidmi. V ústraní dostává rady, na které lidi se může kdykoliv obrátit a na které si má naopak dát pozor.

„Jsou potřební, ale musíte si je držet od těla,“ vysvětluje Slogard.

„Politika,“ špitne Kjelsson.

„Samozřejmě,“ přikývne náměstek. „Vlivní lidé se navzájem využívají, aniž by museli mít mezi sebou přátelský vztah.“

„Ale skoro to vypadá, že jste všichni kamarádi,“ podotkne kapitán.

„Ano, vypadá to tak. Opak je mnohdy pravdou.“

„Divný svět.“

„Ano, to máte pravdu.“

„Anebo bych měl říct, že lidé v něm jsou divní, protože oni ten svět tvoří a vše, co je v něm,“ doplní Kjelsson a usrkne ze své

sklenice piva.

Slogard to přejde úsměvem a lehkým přikývnutím.

„Znal jste plukovníka Harfelssona osobně?“ ptá se po chvílce Kjelsson.

„Ano. Ale krátce.“

„Pořád nechápu, proč jsem byl pozván já.“

„Já jsem vás přece pozval.“

„Ano, to vím,“ přikývne. „Ale proč, když toho člověka vůbec neznám a neumím se moc tvářit, jak skvělý to člověk byl, když o něm nic nevím.“

„Neřešte zesnulého. Seznamujte se s elitou dánské policie. Nikdy nevíte, koho z nich budete potřebovat.“

„Možná bych už měl jet na hotel,“ podívá se Kjelsson na hodinky.

„Vždyť je teprve šest hodin,“ diví se Slogard.

„Necítím se tu nejlépe.“

„Vy?“ udiví se náměstek. „Možná byste měl poznat pár lidí, kteří si vaše jméno ještě nespojili s obličejem.“

„Neříkal jste mi, že moje jméno některým leží v žaludku?“

„Znají vás jen podle výsledků vaší práce. Zkuste s nimi prohodit pár slov, ať vědí, že jste ten správný muž, na správném místě.“

„Zajdu si raději na pivo.“

„Hm. Přemlouvát vás nebudu. Řekněte Uwemu, aby vás odvezl. On se pak vrátí. A zítra se za mnou stavte. Ještě než se vrátíte do Vejle.“

„Dobře.“

„Mějte se.“

„Bavte se,“ pronese Kjelsson a loučí se s pokynutím hlavy.